

## POSTANOWIENIE

14 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 14 grudnia 2023 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa P.S. i K.S.  
przeciwko P. spółce akcyjna w W.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej P.S. i K.S.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach  
z 12 kwietnia 2022 r., I ACa 971/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od P.S. i K.S. na rzecz P. spółki akcyjnej w W.  
kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu  
kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Powodowie P.S. i K.S. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach wydanego na skutek apelacji pozwanego P. S.A. w W. od wyroku Sądu pierwszej instancji w sprawie o zapłatę.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali oczywistą zasadność skargi. Podnieśli przy tym, po pierwsze, że w sprawie dokonano błędnej oceny, iż nie zawarli oni spornej umowy z pozwanym, działając w charakterze konsumentów, podczas gdy w chwili dokonania tej czynności prawnej występowali jako konsumenci. Po drugie natomiast zauważyli, że zawarta umowa - nawet gdyby przyjąć, iż nie miała ona charakteru konsumenckiego - była nieważna na podstawie art. 58 § 1 w zw. z art. 353<sup>1</sup> k.c., na co zwrócili Sądowi uwagę w bliżej określonym piśmie procesowym.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Skarga kasacyjna powodów nie jest oczywiście uzasadniona w opisanym wyżej rozumieniu. O wystąpieniu tej przyczyny kasacyjnej nie świadczy ani argumentacja związana z tezą o błędnej ocenie spornej umowy jako niekonsumenckiej, ani twierdzenie o bezwzględnej nieważności umowy zawartej przez skarżących z bankiem.

Co się tyczy pierwszego ze wskazanych wątków, to powodowie ograniczyli się w istocie do postawienia tezy, że zawierając umowę z pozwanym, działali jako konsumenci. Ta opinia skarżących, jako nieumotywowana, a *limine* nie może świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Jedynie uzupełniając należy zatem zauważyć, że Sąd Apelacyjny obszernie wyjaśnił, dlaczego uznał, iż powodowie, zawierając umowę, nie działali jako konsumenci - to jest, że sporna umowa miała związek z ich działalnością gospodarczą. Umowę kredytu zawarto 2 sierpnia 2005 r., a dwa lokale nabyto dnia następnego. Sfinansowane dzięki kredytowi nieruchomości od początku wykorzystywano do prowadzenia działalności gospodarczej – wynika to z oświadczenia samej powódki z 1 października 2005 r. Sąd Apelacyjny nie dał przy tym wiary, że pierwotnie nieruchomości miały zostać nabyte na potrzeby prywatne; stanowisko to wiąże Sąd Najwyższy (art. 398<sup>13</sup> § 2 w zw. z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.). W tym świetle ocena, że powodowie nie działali jako konsumenci, co najmniej nie jest nietrafna w stopniu oczywistym, a twierdzenia zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozostają wyłącznie nieumotywowaną polemiką z oceną prawną zaprezentowaną w sprawie.

Twierdzenie o nieważności spornej umowy na podstawie art. 58 § 1 w zw. z art. 353<sup>1</sup> k.c. również nie świadczy o wystąpieniu w sprawie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Jedyny argument skarżących, który miałby jakoby świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, sprowadza się do stwierdzenia, że powodowie już w toku postępowania instancyjnego wyrazili opinię o bezwzględnej nieważności umowy kredytu. Stanowisko takie istotnie zostało przez nich zajęte, lecz okoliczność ta, sama w sobie, nie uzasadnia oceny o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z uwagi na nieważność spornej umowy. Wyrażenie przez stronę zapatrywania o dotknięciu czynności prawnej omawianą sankcją nie sprawia bowiem, że sankcja ta zostaje urzeczywistniona.

Pogląd o sprzeczności umowy z prawem nie został wsparty wyjaśnieniem, które elementy tej czynności prawnej są sprzeczne z konkretnymi unormowaniami, w czym przejawia się ta sprzeczność, dlaczego ma ona oczywisty charakter i jak przekłada się to na oczywistą konieczność uchylenia lub zmiany zaskarżonego orzeczenia. Brak wyводу tego rodzaju nie pozwala na przyjęcie skargi powodów

do rozpoznania. Uzupełniając należy wskazać, że umowa o niekonsumenckim charakterze nie jest uważana za nieważną już z tej tylko przyczyny, iż nie można w odniesieniu do niej zastosować przepisów o klauzulach abuzywnych (zob. szerzej wyrok SN z 12 października 2023 r., II CSK 863/23).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

(M.M.)

[a]